

РЕШЕНИЕ

№ 17582

гр. София, 09.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2405** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ф. Г. М. подадена чрез адв. К. против Решение №4094/12.11.2025 г. по НАХД № 7110/2025 г. по описа на СРС, 121-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърдено наказателно постановление №25-4332-007593/07.04.2025 г. на Началник сектор към СДВР отдел Пътна полиция - СДВР, с което на Ф. Г. М., с ЕГН [ЕГН], на основание чл.179 ал. 2 пр.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл.20 ал.2 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи, че Решението на СРС е незаконосъобразно, необосновано и постановено в противоречие с действащите материални и процесуални правни норми и при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че Съдът не е установил действителната фактическа обстановка, тъй като се е ограничил в обсъждането единствено на показанията на разпитаните полицейски служители, дошли след настъпване на инцидента и съставените от тях скица на ПТП и Протокол за ПТП №20225-1022-4156-1/21.03.2025 г. Излагат се доводи, че въззивния съд не е мотивирал защо не кредитира показанията на свидетелите на жалбоподателката, но дава вяра на противоречивите показания на полицейските служители Ч. и З., които са пристигнали повече от час след настъпване на инцидента, не са присъствали на спукването на гумите, не са извършили никакви измервания, не са определили скоростта на управлявания от касаторката автомобил в момента на спукване на гумите, а само са

предположили какво се е случило. Посочва, че и двамата използват в показанията си думата „приехме“. Сочи, че необсъдено остава от СРС и обстоятелството, че от приложените по делото снимки не се установява наличие на пресни следи от автомобила върху разделителния остров. Твърди, че приетата от съда фактическа обстановка не кореспондира и с житейската логика — ако в действителност Ф. М. се е ударила в разделителния остров, щеше да има поражения и по други части на управлението от нея автомобил, а не само по десните гуми. Релевират се доводи, че не е обърнато внимание нито от полицейските служители, нито от съда, че автомобилът е бил спрял на [улица], малко преди входа на тунела, в посока „Семинарията“ или на разстояние от разделителния остров, като самото му местоположение също изключва описания от полицейските служители механизъм за настъпване на инцидента. Сочи, че в хода на цялото производство, не се е установило по несъмнен и категоричен начин, че жалбоподателката е осъществила административно нарушение по чл. 20, ад. 2 от ЗДвП, а именно, че не е контролирала МПС, което управлява. Твърди, че няма спор, че двете десни гуми на управлението от нея автомобил са били пукнати, но от показанията на свид. М. и Ц., от приетото по делото експертно заключение и от обясненията на жалбоподателката не се установява, че това се дължи на нейното виновното поведение. На следващо място се излагат съображения, че липсва каквото и да е доказателство, въз основа на което да се формира извод, че произшествието е възникнало внезапно и се дължи на виновно поведение от водача на лекият автомобил. Посочва освен че е налице разминаване между словесното описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които се твърди да е извършено, наказващият орган, описвайки обстоятелствата, при които е извършено нарушението, е посочил, че скоростта не е съобразена с фактор, който не е включен в нормата на чл. 20 ЗДвП — „релеф на пътя“. Излага подробни аргументи. Оспорва като неправилен и немотивиран в достатъчна степен изводът на съда, че не са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН. Иска отмяна на решението на СРС.

По делото са постъпили писмени бележки от ответника, в които се излагат съображения да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, се представлява от адв. К., която поддържа жалбата. Не претендира разности в настоящото производство, но претендира тези сторени пред СРС.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор в СДВР, отдел ПП - редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения.

В оспореното решение въззивният съд е приел за установена следната фактическа обстановка: на 21.03.2025 г. около 18:27 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], М. е управлявала л.а. „Хюндай К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на "Райд Шер България" ЕАД, като на пътната връзка с [улица], поради движение със скорост, несъобразена с релефа на пътя, (наличие на разделителен остров в средата на пътя), е реализирала ПТП самокатастрофирайки в него, с което е нарушил разпоредбите на чл. чл.20 ал.2 ЗДвП.

Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът Ф. Г. М. е извършил вменените му нарушения на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност, за извършени нарушения на чл.179 ал. 2 пр.1 от ЗДвП.

Тези изводи не се споделят от настоящия решаващ състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал.2 от ЗДвП, в относимата ѝ редакция, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

Посоченото в НП нарушение е подведено под санкционната норма на чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП, в относимата ѝ редакция, която предвижда наказание за водач на МПС, който поради движение с несъобразена скорост, неспазване на дистанция или нарушение по ал. 1 причини пътнотранспортно произшествие, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление.

В цитираните разпоредби е разписан фактическият състав на нарушението, при осъществяване на който, като се реализира ПТП, обуславя налагането на административно наказание във вид и размер по чл. 179, ал.2 от ЗДвП.

Определение за "пътнотранспортно произшествие" е дадено в разпоредбата на § 6, т. 30 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП, съгласно която норма това е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

Настоящият състав приема, че в производството пред административнонаказващия орган и в съдебната фаза пред районния съд не е било установено по безспорен начин наказаното лице да е извършило нарушение на правилата, установени в ЗДвП. В АУАН и възприетото впоследствие в НП е посочено, че водачът на лекия автомобил се е движил с несъобразена скорост с релефа на пътя (наличие на разделителен остров в средата на пътя), реализира ПТП, самокатострофирайки в него. Лицето е наказано за това, че е причинило ПТП движейки се с несъобразена скорост. Липсва обаче посочване и установяване на скоростта, с която се е движил водачът на лекия автомобил, с оглед на която скорост да се извърши преценка съобразена ли е тази скорост или не. Липсва посочване на евентуален пътен знак, който да регламентира конкретна скорост и измерване на скоростта на водача, за да се приеме, че скоростта е била несъобразена. СРС не е извършил анализ на свидетелските показания на св. Ц. и св. М., според които наказаното лице не е карало бързо, тъй като е предстояло включване в бул. Ц. шосе /св. Ц. /, а според св. М. по нейно мнение скоростта е била 20 км/ч. При липсата на установена скорост и измерване на спирачен път от служителите на МВР, предвид наказателната отговорност на посочените свидетелки и сходството на показанията им, настоящия състав няма основание да приеме, че скоростта на водача е била несъобразена.

Настоящият решаващ състав намира, че в нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, както АУАН, така и оспореното НП, реално не съдържат описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. Административнонаказващият орган е приел, че Ф. Г. М. не е изпълнила задълженията си по чл. 20, ал.2 от ЗДвП, без да посочи конкретни факти и обстоятелства на които се основава този извод.

Това нарушение на процесуалните правила е особено съществено и на практика е лишило наказаното лице от възможността да разбере какви нарушения е извършило и да организира адекватно защитата си.

По изложените съображения, обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо него да се постанови отмяна на оспореното наказателно постановление.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за разноси пред СРС е основателна, като същата следва да бъде определена в размер на 739,21 лева, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4094/12.11.2025 г. по НАХД № 7110/2025 г. по описа на СРС, 121-ти състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №25-4332-007593/07.04.2025 г., издадено от Началник сектор към СДВР отдел Пътна полиция – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от общо 339,21 лв. /триста тридесет и девет лева и двадесет и една стотинки/ или 173,44 евро /сто седемдесет и три евро и четиридесет и четири цента/ – разноси за СТЕ.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ф. Г. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], сума в размер 204,52 евро /двеста и четири евро и петдесет и два цента/, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за една инстанция /пред СРС/.

Решението е окончателно.